

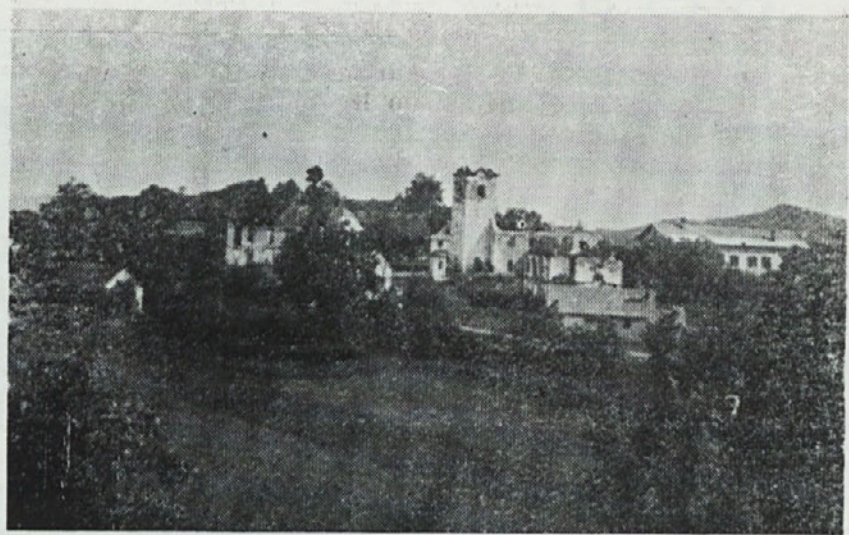
VESTNIK

LETO VIII GLASILO ŠTEV. 12
DOMOBANCEV IN DRUGIH PROTİKOMUNISTIČNIH
BORCEV

NOTICIERO DE SAN MARTIN

Interés General Concesión 4848

Tako so uničevali temelje naše kulture: šola in cerkev v Ajdovcu požgani
v decembru 1943

Iskrena zahvala vsem, posebno sodelavcem in rednim naročnikom, ki so s svojimi deli in vestnim plačevanjem omogočili izdajanje našega lista in nam dali poguma, da z novim letom začnemo z lepšim in popolnejšim glasilom.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

Slika na naslovni strani: Oj ti gorenjski fantje...“ z vriskom in pesmijo so se vračale domobranske patrole.

Dvanajsto leto je minulo, odkar smo morali zapustiti svoje domove. Dvanajsto leto, odkar smo izgubili našo prelepo Slovenijo. Marsikatera solza se je takrat utrnila, srce pa je zatrjevalo: Domovina, odhajamo, toda nikdar te ne bomo pozabili, nikdar se ti ne bomo izneverili, pa naj nas usoda goni na konec sveta. Naši hribčki, posejani z belimi cerkvicami, naše doline in mogočne planine bodo ostale v našem spominu, da nas opozarjajo, da še živi Slave rod — danes jetnik in suženj — in da smo mi živa veja tega rodu, klicarji njegove svobode.

Božični prazniki so zopet tu, prazniki miru in veselja, prazniki, ki so vedno zbližali oddaljene člane družine. Kakor že dvanajstkrat jih bomo tudi letos obhajali v tujini. Postavili bomo v kot jaslice in ob njih hiteli nazaj v one skrivnostno lepe božične noči; polnočnice z veselim jutranjim pritrkavanjem iz zasneženih lin, skozi mraz in burjo z bakljami proti farni cerkvi in naše vedno lepe božične pesmi. Veliko nas bo, ki ne bomo slišali teh skrivnostnih melodij. Tudi ubrano pritrkavanje nas ne bo vabilo k polnočni maši. Ne, tujina nima tega, domovini pa so prepovedali. Fantje, ki so nekoč pritrkavali, počivajo v Kočevskih gozdovih, njih srca pa bodo pritrkavala večno gloriozo Gospodu; za nas bodo prosili in za zatiran dom. Misli naših dragih bodo pri mrtvih in živih raztepenih članih družine.

Zamislimo se vsaj nekaj trenutkov na to sveto noč, v mislih pojdemo nazaj, domov, v one naše božične noči polne vere in naših svetih običajev. Sklenimo, da bomo ostali tej veri in običajem zvesti, da bomo ostali zvesti narodu — mučencu — velikanu!

Naj Jezušček v jaslicah in v našem srcu združi vse razkropljene brate širom svobodnega sveta s trpečimi v domovini in vsem podeli svoj mir in žegen.

VSEM SOBORCEM, RAZKROPLJENIM PO ZEMLJAH
TUJINE IN VAM, BRATJE, V ZASUŽNJNI DOMO-
VINI, ISKREN POZDRAV IN TOPLO VOŠČILO OB
VELIKI SKRIVNOSTI BOŽIČNE NOČI IN VSTOPU
V NOVO LETO 1958, MIRU, LJUBEZNI, BLAGO-
SLOVA IN OPORE OB PREIZKUŠNJAH ČASA V
VZTRAJNOSTI NENEHNEGA HOTENJA PRAVICE
IN SVOBODE NAŠI DOMOVINI!
ZVEZA SLOV. PROTİKOMUNISTIČNIH BORCEV

Rdeča propaganda

Predobro nam je znano, da se komunisti poslužujejo vseh mogočih sredstev in to brezobzirno za dosego svojih ciljev. Komu niso znana mnogo pretirana vojna poročila, ki so jih partizani med vojno izdajali in poročali o tisočih pobitih v teh in onih borbah. V marsikaterih od teh borb, o katerih so poročali, smo ta ali oni bili navzoči in nam je dejansko stanje bilo znano... rdeči so bežali, medtem ko je komunistična propaganda sejala vesti o stotinah ujetih sovražnikov in grmadah zaplenjenega bojnega plena. Smejali smo se vsaki taki in podobni propagandi v trdni zavesti, da nam taka propaganda pač ne more nič škodovati. Rezultati so pokazali drugače.

In danes... Rdeči vlastodržci krepko drže oblast v svojih rokah doma. Storili so in še delajo na tem, da zamore že v kali vsak val nezadovoljstva, ki bi znal vzplamteti in povzročiti režimu nepravilike. Še več, poslužujejo se vseh mogočih fraz in sredstev, da pridobijo zapad, da obdrži pri življenju njih skrahirano ekonomsko stanje in tako osigura nadaljevanje rdeče diktature. Spor s Sovjeti oziroma izključitev iz Kominforme jim je prišla kot nalašč; njih zavoženo gospodarstvo je mogel rešiti le zapad z dolarji, sicer bi bilo konec tudi njih despotstva. Uspeli so. Spretno znajo izrabiti vsako priložnost, ki bi mogla imeti za posledico podaljševanje njihovega terorizma. Drastičen primer tega je članek, ki ga je 20. avgusta prinesel New York Times. Naslov članka je: „Yugoslav Crops to set a record“. V tem članku poročevalec omenjenega lista na dolgo in široko razlaga uspehe in napredek Titove Jugoslavije in prikazuje rožnato dobo za vse, predvsem pa za kmetovalce v tej „spufani deželi“. Iz članka se točno vidi, da je naročen. Vidi se že po tem, da hoče omalovaževati Djilasovo knjigo, kakor to dela jugoslovanski tisk in tudi tu uradni krogi niso naklonjeni propagandi za njo. Številke o pridelkih in primerjave s pridelki v letih 1936 in 1938 se ne ujemajo, netočnost se vidi povsod in kjer bi bilo treba pokazati polom, tam se člankar izgovarja ali na sušo ali na poplave, na povečanje prebivalstva itd. Vsekakor, članek je tako napisan, da je misliti, da je prosperiteta in življenjski standard skoro tako visok, da bo lahko Jugoslavija pošljala svojem v Ameriki živilske pakete. Pozabil pa je pisec omeniti, da je cel kup prevoznih družtev v Ameriki, ki se bavi s pošiljkami živil in obleke v Jugoslavijo, pozabil prikazati, da je v letošnjem letu že pribežalo nad 12.000 Jugoslovancev v Avstrijo in Italijo. Zakaj? Ker tam ni življenja, ni bodočnosti, sama beračija. Vse kopice nagradenih obmejnih straž ne zavro navala beguncev, ki se vrste iz dneva v dan. Pred vojno je en stražar patroliral 6 km obmejne zone, pa beguncev vseeno ni bilo. Taka je torej prosperiteta in napovedana

zlata doba Titoslavije. Vse to se objavlja po naročilu in željah mogotcev iz Titovine v največjem svetovnem časopisju.

Mar storimo mi kaj za protiutež. Mar nismo li dolžni pokazati laži, ki so tako debele, da so otipljive, jih pobiti in povedati resnico. Ali se tega zavedamo? Nikar ne spimo, nikar ne zamahnimo z roko, ko se našemu trpečemu narodu doma delajo znova in znova krivice. Ne molčimo vendar in ne pustimo, da bi narod podjarmljen pod komunizmom izgubil vsako vero v osvoboditev.

NEKOČ BO LEPO

Nekoč bo lepo,
ko blazni bomo ob ognjih čepeli
in bomo odprte rane imeli —
nekoč bo lepo...

Pijana bodo legla naša telesa,
v zubljih steklenih veter bo pel
in mehke trave in zemlja in mirna drev
bodo tonila v breznadežni spev.

Med prsti dnevi bodo drseli kakor semena
srca ne bo nam več trgala rast,
v očeh bodo žarela domača stemenena
čas večnega molka naša bo last.

Nekoč bo lepo,
nekoč bomo roke v prst zakopali
in bomo življenja sokove spoznali;
takrat bo lepo...

Fr. Balantič

*LEP SVETI VEČER, PA BLAGOSLOVA IN USPEHA V
NOVEM LETU ŽELI VSEM SOBORCEM IN PRIJATELJEM*

uredništvo in uprava

Kurat Alojzij Duhovnik

A. N., Južna Amerika

Alojzij Duhovnik se je rodil leta 1916 v Medvodah na Gorenjskem, sin uradniške družine. Študiral je na klasični gimnaziji v Ljubljani, kjer je maturiral leta 1936. Po maturi je vstopil v ljubljansko semenišče in bil leta 1942 posvečen v duhovnika. Kratka je bila njegova duhovniška pot. Samo 2 leti in nekaj mesecev je bil služabnik Gospodov. In vendar je njegovo mlado duhovniško življenje bilo tako lepo. Kot bogoslovec je pokazal velike gospodarske in organizatorične sposobnosti. Bil je zastopnik Jugoslovanske knjigarne in vsi smo naročali knjige preko njega. Vse račune je imel vedno v najlepšem redu. Zanimal se je zlasti za praktične dušnopastirske probleme. Na njegovi pisalni mizi si našel najnovejše teološke knjige, zlasti one iz praktičnega dušnega pastirstva. Veliko je imel v svoji knjižnici pridigarne literature, ki jo je vedno prebiral in se tako skrbno pripravljaj na duhovniški poklic. Ni hranil knjig za poznejše čase, temveč jih je sproti bral in študiral in si tako v bogati meri nabiral zaklade učenosti.

Bil je veselega značaja in vedno dobre volje in vsakega je kmalu spravil v smeh s svojimi zdravimi dovtipi, ki jih je zlasti na „Kapitlju“ v semenišču rad pripovedoval. Vsi smo ga radi imeli in v njegovi družbi smo se vedno dobro imeli in pošteno nasmejali.

Ljubil je slovenske planine in porabil počitnice za to, da je hodil po planinah. Vse gorenjske gore je neštetokrat prehodil in jih dobro poznal. Večkrat je potožil po letu 1941, ko so nacisti zasedli Gorenjsko, kako zelo pogreša slovenskih gora.

V semenišču je bil v kapeli zjutraj vedno med prvimi. Vstajal je vedno zgodaj, prej kot je bilo določeno po dnevnem redu in to vsak dan in porabil najlepše ure dneva za molitev in premišljevanje. Med bogoslovci je veljal o njem pregovor, da bi bil že imenovan za škofa, če bi bil živel v času sv. Nikolaja, ki je bil imenovan za škofa prav zato, ker so ga našli prvega zgodaj zjutraj v cerkvi. Pa g. Lojze ni mislil tako visoko. Njegov ideal je bil postati praktični dušni pastir in stati vedno v prvih vrstah, kadar gre za čast božjo in zveličanje duš. Imel je samo eno dušnopastirsko službo in ta je bila: Kurat slovenskih domobrancev na Gorenjskem. Ko so Hitlerjeve horde leta 1941 pridrle na Gorenjsko, so takoj pregnali in pozaprli skoro vse slovenske duhovnike. Ostalo je le nekaj starih in bolehnih duhovnikov, ki pa niso bili več sposobni za dušno pastirstvo. Iz Koroške so prihajali nemški duhovniki, ki pa jih je ljudstvo gledalo z nezaupanjem in jih ni razumelo. Verniki na Gorenjskem so bili vsa tista leta čreda brez pastirjev. Ko so se pričele organizirati postojanke slovenskih

domobrancev na Gorenjskem, je bil g. Lojze med prvimi, ki se je odločil, da gre na Gorenjsko v svojo ožjo domovino pastirovat med fante in tudi med slovensko ljudstvo, ki ni imelo duhovnikov. Bil je potujoči misijonar, povsod je prinašal Kristusa in njegov nauk in njegovo tolažbo je vlival vernikom v srce. Veliko dobrega je storil s tem svojim delom. Slovensko ljudstvo je v trumah hodilo k g. Lojzetu iskat tolažbe v težkih vojnih časih. In g. Lojze je znal vsakega potolažiti. Rdeči so se ga bali in so mu bili od vsega početka vedno za petami. Vedeli so kaj pomeni goreč slovenski duhovnik, ki deluje proti komunizmu. Oktobra leta 1944 ga je zadela kroglja in mu pretrgala nit njegovega kratkega življenja. Večje ljubezni nima nihče kot tisti, ki da svoje življenje za svoje ovce, pravi Gospod. In kaj drugega je storil g. Lojze kot to, da se je vsega dal Bogu na razpolago in žrtvoval svoje življenje za svoje fante, ki jih je vedno srčno ljubil. Njegova mučeniška smrt je najlepši dokaz te pastirske ljubezni. Ni se skrival, ni se umaknil, kljub temu, da so mu grozili s smrtjo, če se ne umakne z Gorenjske. Izbral si je mučeniško krono.

Zelo kratko je bilo njegovo duhovniško življenje. Koliko dobrega bi bil še lahko storil g. Lojze, pa Bog, Gospodar življenja, ga je zgodaj poklical k Sebi. Lahko mu je bilo polagati račun o svojem duhovniškem življenju. Talentov, ki mu jih je Bog dal, ni zakopal, temveč je pridno gospodaril z njimi in si še novih pridobil. Trdno upamo, da je Gospod, ki vse dobro plačuje, dejal g. Lojzetu: „Prav, dobri in zvesti služabnik, ker si bil v malem zvest, čez veliko Te bom postavil, pojdi v veselje Svojega Gospoda.“

Dragi g. Lojze, hvala Ti za žrtev Tvojega življenja! Slava in čast Tvojemu spominu!

Spomini

(Nadaljevanje)

V. DOLENC, Argentina

Neka čudna tesnost me je oklepala. Kakor da bi vstajalo iz mraka tisto negotovo, težko ko svinec, ki je lezlo v me, da mi je zastajal dih in me mrzelo po telesu. Ni bil strah, kajti smrt sem bolj čakal, kot pa se je bal, vendar tisto čakanje trenutka, ki naj bi bil prelomnica, me je grabilo, da sem trepetal. Da le začnemo!

Nebo se je prepregalo z oblaki in nekje od zahoda je votlo bobnelo. Ostro je zavilo okoli oken; z nočjo je vsajala nevihta.

Najraje bi padli na kolena, za veliko uslišanje, v zahvalo Neskončni Dobroti. V taki noči bi bilo še umreti lažje.

Spet se je zaletelo v okno, potem je utihnilo, kakor da bi tudi noč in nevihta čakali povelja.

In v to čakanje trenutka — se odpro vrata. V sobo stopi straža. Slomčevega Janeza in še enega fanta iz Gorenje vasi odvedejo ven.

Čez kakih deset minut se zopet vrnejo partizani ter si izberejo Zajčevega Viktorja iz Žirov in Mežnarjevega iz Gabrške Gore. Nato dva iz Črnega vrha. Ko se povrnejo v četrto je zadelo Sušenkovega Jožeta iz Breznice in mene. Ko pridemo na dvorišče, je nas čakalo vseh šest v dvojni vrsti.

Vojaki nama takoj pregledajo in zategnejo vezi na rokah, na novo zvežejo z žico nad komolcem in uvrstijo za ostale.

Potem so prihajali še drugi in, ko sem se ozrl nazaj, je stal za menoj Gorjančev Lovro iz papirnice, za njim sem spoznal Cvajnarjevega Ivana in Hostnikovega Janeza iz naše vasi.

Dolga je bila naša vrsta in, ko se jim je zdelo, da nas je dovolj so nas začeli navezavati na debelo dolgo vrv. Vsakemu paru so navezali srednji dve roki. Ko je bilo to končano, so prvemu v paru ovili zunanjo roko, šli k drugemu, mu ovili roko nad komolcem štiri do šestkrat, nato šli k tretjemu.

Tako sem imel na hrbtu zvezane roke v zapetju, potem desno roko z Jožetovo levico nad komolcem, nato povezano na vrv s parom pred in za mano. Levica pa je bila ovita nad komolcem z žico, ki je vodila od fantov pred menoj in zopet vezala one za mano.

Naj omenim še, da sem poznal vse partizane, ki so nas vezali in stražili. Večina so bili stari komunisti in likvidatorji: Čepinarjev iz Šenčurja, Hčevov Ivan iz Cvetja, prejšnji Dolenčevi in Hainriharjevi kočijaži in hlapci. Skoro nič niso govorili med seboj. Mrko in zadirčno so opravljali posel, kakor da bi navezovali podivjano živino. Vodnik pa je hodil od para do para, pregledoval vezi in opozarjal partizane, da ne bi kdo sabotiral.

Ko je bilo povezovanje in pregled končan, so odprli ograjna vrata in povelje „naprej“ nas je premaknilo. Težko je šlo, kajti zaletavali smo se drug v drugega in si stopali na noge, pa vendar so nas gonili, kakor živino proti mestu. Na Zgornjem Karlovcu smo stopili na poljansko cesto. Kake četrte ure smo se že opotekali iz mesta, ko je padlo povelje „stoj!“ Pregledali so nam vezi.

Omeniti moram, da se mi je že takoj, ko smo zapustili grad, po mučnem prizadevanju posrečilo, da sem dotipal nož in ga vzel iz podloge. Z njim sem predrgnil žico, ki je nama z Jožetom vezala roke. Moral sem ravnati sila previdno, da ni opazil stražar, ki je stopal tesno ob meni. (Tudi ostali so imeli vsak svojega stražarja.) Z levico se mi je posrečilo razrahljati vezi v zapetju. Toda najhujše me je še čakalo: rešiti levico iz žice nad komolcem. Stražar, zloglasni Hčevov Ivan je šel tesno ob meni..

Upal sem, da se mi bo med potjo posrečilo tudi to, preden dospemo do usodnega mesta. Poznal sem teren in bil uverjen, da tu nas še ne bodo pobili.

Grmenje se je vedno bolj bližalo in v temo so mežikali bliski.

Zopet smo obstali. Vodnik je to pot sam obsvetljeval vrsto in pregledoval vezi. Nekaj pred menoj jih je že našel z razvezanimi rokami. Močno sem napel roki in jih zategnil s koncem vrvi, ki je bil prost, da bi ga premotil. Ko je prišel do mene, mi posveti v zapestje in reče: „Dobro! Vendar, ta je pes!“ Izročil je svetilko tovarišu in mi prevezal roki z usnjatim trakom.

Ko je bil pregled končan, so nas pognali.

Kar kmalu so bile roke spet proste. Najprej desnica in za njo levica. Čudno mirno in previdno sem se pripravljaj za veliki trenutek.

S poljanske ceste smo prišli na novo vojaško pot, ki se vzpenja na Blegaš. Na to nisem niti računal. Ta cesta sledi po komaj sto metrih v ozko sotesko, kjer bi bil beg zelo dvomljiv.

Blisk je obsvetil grapo in težke debele kaplje so nas pomočile. Straže so se stisnile, med gromom in bliski se je ulilo kot za stavo. V tem se mi je posrečilo, da sem se rešil žice in vrvi, vendar ju držal tesno skupaj, da bi se vrsta ne raztegnila. Čakal sem pripravnega mesta za skok.

Obstali smo. Že sem se hotel pognati, pa je padlo povelje: „Naprej!“

Čez kakih dvajset metrov se spet ustavimo. Stali smo nasproti Pakovčeve hiše. Silno pripraven kraj. Kakor blisk je šinilo v me: sedaj ali nikoli!

IZ ZVEZNIH ODBOROV

II. TABOR DRUŠTVA BIVŠIH SLOVENSKIH BORCEV V ARGENTINI

je bil v nedeljo 3. novembra popoldne v dvorani „Slovenske hiše“ na Ramón Falcón 4158.

Po blagoslovitvi slike društvenega zaščitnika nadangela Mihaela, pozdravu zastave in počastitvi spomina padlih soborcev je odbor poročal o delu v pretekli dobi, nakar so bile dopolnilne volitve v starešinstvo.

Izvoljen je bil naslednji odbor: V. Bojc, starešina, strokovni načelnik Pregelj, prvi pomočnik,

Prelog, drugi pomočnik

Emil Cof, članski načelnik

Haveljka, prvi pomočnik

Matičič, drugi pomočnik,

Zaje, tretji pomočnik

I. Kralj, gospodarski načelnik,

Jenko, prvi pomočnik,

Kahne, drugi pomočnik

Kromar, tretji pomočnik

Nadzorno načelstvo sestoji: Loh, dr. Bano, Hirschegger.

Referent za tisk: Korošec.

Po živahni debati so bila sprejeta nova društvena pravila, pravilnik o

počastitvi padlih borcev ter nabava zlate knjige za zbiranje imen junakov in njih del. Odobren je bil tudi časni znak, ki bo krasil društveni žig.

Sprejet je bil poslovnik o društvenem gospodarstvu. Pred zaključkom tabora je bilo sklenjeno, naj se pošljejo pozdravi Zvezi slovenskih protikomunističnih borcev v USA, prevzvišenemu g. škofu dr. Gregoriju Rožmanu in predsedniku Narodnega odbora za Slovenijo g. dr. Mihi Kreku.

Po končanem taboru so udeleženci ostali še dalj časa v prijateljskem pomenku v gostinskem delu „Slovenske hiše“.

PRIPRAVLJALNI ODBOR Z.S.P.B. ITALIJA

S pripravami za občni zbor gre končno tudi pri nas proti koncu, ter bo v kratkem določen datum, kje in kdaj se bo vršil.

Prejeli smo zadnji pošljki Vestnika, kateri pa bosta deloma osebno izročeni po predsedniku pripravljalnega odbora, kateri ima namen še pred občnim zborom obiskati naročnike ter pobrati naročnino za leto 1957.

Beguncev iz Slovenije je čimdalje več, predvsem se je povečal po zblizanju Tita z Rusi. Iz Ljubljane je pobegnila tudi gospa M. G., vdova po domobranskem častniku M. Po komunistični okupaciji je bila dve leti v ilegali in nato 5 let presedela v zaporu. Iz okolice Velikih Lašč pa je pobegnila M. P., sestra padlega domobranca K., boreca VI. udarnega velikolaškega bataljona. Kljub temu, da je odbor brez kakšnih finančnih fon-

dov, je obema takoj nudil moralno in materialno pomoč.

Poročilo iz domovine: „Volitve so za nami. Rezultat je sicer bleščeč, vendar ni izraz resničnega stanja. Na primer: v naši tovarni, kjer je bilo 1400 volilcev. Od teh volilcev je bilo 456 glasov neveljavnih, dočim jih 180 sploh ni volilo. Poročilo pa se je glasilo: udeležba 95%. Dolenjska se je pokazala pri teh volitvah najbolj udarna, predvsem vasi: št. Jernej, Kostanjevica, Trebnje. Volili tudi niso ljudje iz Velikih Lašč, Sv. Gregor, Dobrepolje in Struge. V Loškem potoku in njeni okolici je bila udeležba na volitvah najslabša, zato se je oblast izgovorila, na medvede, zaradi katerih si ljudstvo ni upalo na volišče. Če bi bile volitve demokratične in resnični izraz ljudskih množic, bi danes ne bili več na oblasti komunisti.

Obisk Žukova: Slednji je bil sprejet z vsemi vojaškimi častmi in moram priznati, precej tople od naših voditeljev. V Beogradu se je skupaj s Titom napil „ruskaje vodke“ in v tem alkoholičnem razpoloženju govoril, da v Rusiji vlada on, ker ima le on zaupanje v ljudstvu in da Kruščev ne pomeni nič. Ker je Žukov zelo popularen in priljubljen med jugoslovanskimi rdečimi mogotci, dočim je Kruščem osovražen, so napravili z Žukovim več tajnih pogodb v trdnem prepričanju, da so to storili z bodočim glavarjem ruske vlade. Vest o Žukovu po vrnitvi v Rusijo o njegovi odstavitvi je zelo zmešala glave našim voditeljem. Tokrat se je „naš“ zviti in pretkani Broz Tito zelo uračunal. S svojo politiko napram Žu-

kovu, se je kompromitiral pri zapadu in Ameriki, morda za vedno, dočim so njegovi tajni načrti, ki jih je sklenil s Žukovim, šli po vodi, tako da se sedaj celo boji iti v Rusijo. Partija živi v nekem mrzličnem stanju, ter čaka na navodila iz Beograda, da ve, kakšno stališče naj zavzame. Naši partijci se strinjajo s Kruščevim, dočim so višji oficirji naše armade proti odstavitvi. Nekí višji komunistični oficir je izjavil, da je trdno prepričan, da bo Žukov na čelu vojske napravil udar in prevzel oblast. Naše preprosto ljudstvo pa živi v polni temi ter nobenemu več ne zaupa, ker ne ve, kaj vse se dogaja v Beogradu in Moskvi.

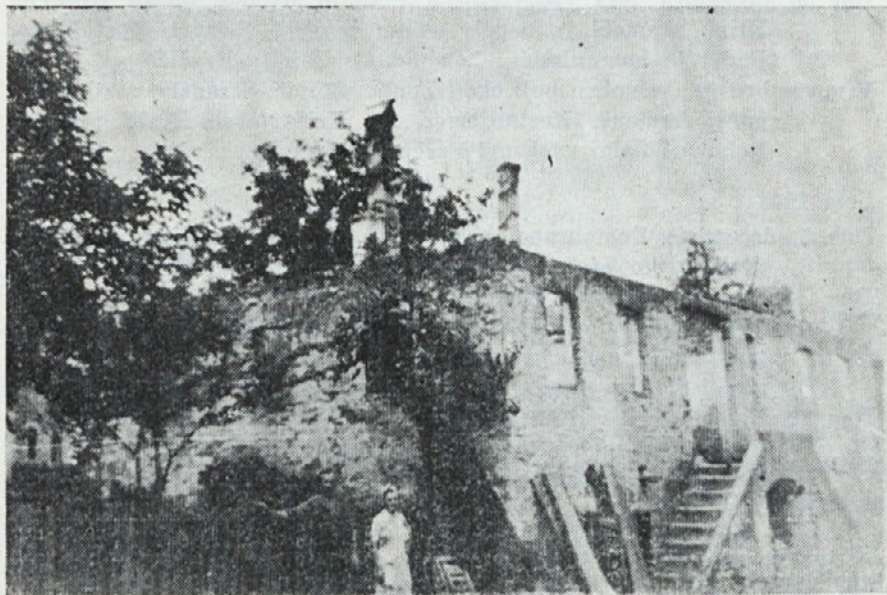
Rim. Za kroniko poročamo, da se je bivši jugoslovanski kralj Peter Karadjordjević za stalno naselil v

Rimu, kjer je odprl tudi svojo pisarno, ki jo vodi general Miličević.

Hrvatska in protikomunistično gibanje: Iz Zagreba je pobegnil v Italijo neki študent medicine, kateri je izjavil oblastem pri zaslišanju, da pripada podtalnemu protikomunističnemu pokretu na Hrvaškem. Oblasti zaupno molče...

Posebne vrste begunec. Na Goriškem se je javil policiji jugoslovanski begunec po poklicu fakir. Izjavil je, da lahko prebavi 3 kg železnih žebeljev, da pa ni mogel prebaviti Titovega režima, zato je pobegnil.

Naročniki, ki žele plačati naročnino, ali pa tisti, ki se žele naročiti na Vestnik v Italiji, lahko to store pri: Vinke A. Levstik, Largo Fontanela Borghese 84, Roma.

Pepel in počrnelo zidovje je njihov dom — sad njihovih žaljavih rok

Da ne pozabimo

Leta 1941:

Dne 1. decembra manifestacije slovenskih srednješolcev z enominutnim molkom in stanjem med poukom. — Dobro pripravljen načrt komunistične partije.

Leta 1942:

Dne 1. decembra boji pri Prapročah in Pogancah.

Dne 5.-6. decembra Gubčeva brigada napade našo postojanko na Malem Slatniku. Fantje preidejo v protinapad in razbijejo sovražnika.

Leta 1943:

Dne 3. decembra partizani napadejo Domobrance ob popravljanju proge. Ti preidejo v protinapad ter napadejo partizane. Na položaju je ostalo mnogo sovražnikove opreme, težki minometalec in strelivo.

Dne 2.-3. decembra pade domobrantska postojanka Velike Lašče.

Dne 4. decembra domobranci napadejo dve partizanski brigadi pri Podgradu. Presenečen sovražnik ni nudil odpora. Razbite edinice so se v neredu razbežale.

Dne 9. decembra XIV. partizanska divizija napade mesto Kočevje. Kljub premoči je uspelo našim borcem obdržati postojanko. Padel je komunistični komandant divizije Bračič.

V novembru in decembru boji okoli Toplic, Stopič, Stranske vasi, Trške gore, Škrjanč, Kostanjevice, na Križarjevem Kalu pri Sv. Roku pri Žalni vasi nad Prečno.

Leta 1944:

Dne 5. decembra Domobranci postojanke Št. Janž razbijejo sovražno divizijo, ko se je zbirala za napad na postojanko.

Dne 17. decembra ustanovljena I. italijanska komunistična brigada „Fontanoi“ z odlokom štaba NOV in POS. Bratstvo je bilo potrjeno v vasi, ki so jo preje fašisti požgali in ta se je poslej borila za „svobodo slovenskega naroda“?!

Dne 22. decembra partizani napadejo postajo Kovor na Primorskem. Po pripravljenem izpadu in junaštvu komandanta poročnika Mehleta je sovražnik zbežal proti Cerknem.

Prispevajte v tiskovni sklad!

Matica mrtvih

Vas Lipa — Struge

938. Dernule Jožef, domobranec, 26 let star, vrnjen iz Vetrinja in ubit ter brat
939. Dernul Franc, domobranec, 24 let star, vrnjen iz Vetrinja in ubit.
940. Pečnik Jožef, domobranec, 22 let star, vrnjen iz Vetrinja in ubit

Vas Tržič — Struge

941. Krašovec Ignacij, domobranec, 38 let star, vrnjen iz Vetrinja in ubit
942. Miklič Franc, dom. poročnik, 29 let star, ubit po letalski bombi pri Latisani
943. Pugelj Jožef, domobranec, 32 let star, vrnjen iz Vetrinja in ubit, ter brata
944. Pugelj Franc, do., 33 let star, vrnjen iz Vetrinja in ubit
945. Pugelj Franc, dom., 33 let star, vrnjen iz Vetrinja in ubit
946. Bravč Stanko, dom., 21 let star, vrnjen iz Vetrinja in ubit
947. Pugelj Marija, 20 let, vrnjena iz Vetrinja in ubita

Kolenčavas — Struge

948. Prijatelj Franc, dom., 35 let, vrnjen iz Vetrinja in ubit
949. Ferkulj Anton, dom., 21 let, vrnjen iz Vetrinja in ubit
950. Ferkulj Karol, dom., 30 let star, vrnjen iz Vetrinja in ubit
951. Ferkulj Janez, dom., 22 let star, vrnjen iz Vetrinja in ubit
952. Nose Stanko, dom., 21 let star, vrnjen iz Vetrinja in ubit

Vas Potiskavec — Struge

953. Meglen Janez, dom., 21 let star, vrnjen iz Vetrinja in ubit
954. Meglen Franc, dom., 26 let star, vrnjen iz Vetrinja in ubit
955. Babič Jožef, dom., ranjenec, 28 let star, ustreljen na Jesenicah
956. Pugelj Jožef, dom., 20 let star, vrnjen iz Vetrinja in ubit

957. Meglen Jožef, dom., 36 let star, vrnjen iz Vetrinja in ubit
958. Krašovec Alojzij, dom., 32 let, vrnjen iz Vetrinja in ubit
959. Meglen Franc, dom., 32 let star, vrnjen iz Vetrinja in ubit

Vas Četež — Struge

960. Rus Jožef, dom., 23 let star, padel v Vel. Laščah
961. Novak Anton, dom., 22 let star, ustreljen na Turjaku sept. 1943
962. Meglen Jožef, dom., 29 let star, padel v borbi pri Ortneku 1944
963. Meglen Anton, dom., 19 let star, vrnjen iz Vetrinja in ubit
964. Kržman Janez, dom., 37. let, vrnjen iz Vetrinja in ubit
965. Perko Anton, dom., 23 let star, vrnjen iz Vetrinja in ubit
966. Pugelj Jožef, dom., 23 let star, vrnjen iz Vetrinja in ubit
967. Meglen Anton, dom., 35 let star,
968. Meglen Jože, dom., 42 let star, vrnjen iz Vetrinja in ubit ubit v maju ali juniju 1945

Vas Tisovec — Struge

969. Kastelic Jožef, 20 let star, ubit v Jelendolu okt. 1943
970. Zupančič Franc, dom., 20 let, vrnjen iz Vetrinja in ubit
971. Zupančič Anton, dom., 19 let, padel v Ribnici
972. Nose Jožef, 18 let star, padel v Vel. Laščah l. 1944
973. Šinkovec Alojzij, dom., 20 let, vrnjen iz Vetrinja in ubit
974. Hribar Avguštin, 20 let star, ustreljen na Turjaku 1943
975. Grm Alojzij, 19 let star, padel v Velikih Laščah
976. Nose Janez, dom., 21 let star, vrnjen iz Vetrinja in ubit
977. Miklič Franc, domobranec iz Tržiča (Videm-Dobrepolje) padel ob letalskem napadu na Primorskem 19. 2. 1945.

978. Lavrih Tone iz Primskovega, 15. febr. 1944 odveden in ubit od partizanov pri Mokronogu.
979. Šegula Tone, iz Pesjaka (Juršinci), 25. 2. 1944 padel pri letalskem napadu v Hlir. Bistrici
980. otrič Janez iz Jaznika (Besnica), 25. 5. 1944 ubit od part. mine pri Postojni
981. Rakar Lojze iz št. Lovrenca na Dolenjskem, 7. 7. 1945 ustreljen od partizanov v Ajdovščini
982. Anžel Ernest iz Slavšine (Slov. Gorice), bil ubit med žrtvami Turjaka
983. Tratnik Stanko iz Ljutomera, 25. 10. 1944 padel v boju s partizani pri Višnji gori
984. Lilija Melhior iz Gorenjih Grošovelj, 13. 11. 1944 ubit v Beli Krajini
985. Novak Ludvik iz Dolenjih Vrem na Krasu, novembra 1943 ubit pod Vremšico
986. Kuhar Stevek iz Bratoncev (Beltingi), slov. leg., 20. dec. 1944 Nemci ubili v ljubljanskih zaporih
987. Brancelj Jože iz Pristave, vrnjen iz Vetrinja in ubit
988. Hrustelj Franc iz Vitanja, vrnjen iz Vetrinja in ubit
989. Kastelic Anton iz Oselca (Krnka), vrnjen iz Vetrinja in ubit
990. Kovač Tone, Log (Botajn), vrnjen iz Vetrinja in ubit
991. Kranjc Janez iz Mrzle planine (Sevnica), vrnjen iz Vetrinja in ubit
992. Lopert Stefan, Dokležovje (Beltingi), vrnjen iz Vetrinja in ubit
993. Pašič Jože, Vrtača (Semič), vrnjen iz Vetrinja in ubit
994. Pungeršek Stanko iz Loke (Žusem), vrnjen iz Vetrinja in ubit
995. Šerjak Jože iz Trate (Šenčur), vrnjen iz Vetrinja in ubit
996. Štuhec Bernard, Kupetinci (Slov. Gorice), vrnjen iz Vetrinja, ubit
997. Tiselj Dominik iz Rašice (Vel. Lašče), vrnjen iz Vetrinja, ubit
998. Tratnik Mirko, Ljutomer, vrnjen iz Vetrinja in ubit
999. Bregar Jože, Dob (št. Vid pri Stični), vrnjen iz Vetrinja, ubit
1000. Jenko Tone, Praprotna Polica, vrnjen iz Vetrinja in ubit

Prispevajte v invalidski fond !

Celo znamenja ob poteh — biseri, vtكاني v naš prt razgrnjen pod Triglavom
— so bili ovira rdeči revoluciji

IZ UREDNIŠTVA

Ker je želja vseh, da z novim letom naš list spopolnimo in obogatimo, zato lepo prosimo vse naročnike, ki so v zaostalem z naročnino, da nam pomagajo pri izpeljavi te lepe zamili in s poravnavo naročnine rešijo gmotno vprašanje.

Dalje pozivamo vse one naše prijatelje, ki prejemaajo list, da doslej iz kakršnega koli vzroka še nismo prejeli njih odziva, da nam nemudoma sporoče, da žele postati naročniki, oziroma da nam vrnejo list.

Tako smo peli v onih dneh...

Oj ta vojaški boben,
ta bo meni vel'ki zvon,
oj ta mi bo zazvonil,
kadar jaz umrl bom.
Bom, bom, bom, bom, bom, bom,
bom, bom, bombrbom.
Oj ta mi bo zazvonil,
kadar jaz umrl bom.

Oj ta vojaška sablja,
ta bo meni svetla luč,
oj ta mi bo svetila,
kadar jaz umrl bom.
Cin, cin, cin, cin, cin, cin,
cin, cin, ciricin, cin.

Oj ta zelena trata,
ta bo meni zadnji dom,
oj tamkaj bom počival,
kadar jaz umrl bim.
Bom, bom...

Oj ti gorenjski fantje,
bodo pokopali me,
vsi bodo me spremili
na zelene travnike.
Bom, bom...

List „Vestnik“ izhaja mesečno. Urejuje ga uredniški odbor Zveze slovenskih protikomunističnih borcev. — Letna naročnina znaša za: Argentino 35 pesov (posamezna številka 3 pese), USA in Kanado 2 dolarja. Za ostale dežele, tej valuti primerno. — Za uredništvo in upravo: K. Škulj, calle San Martín 20, Gral. San Martín FNGBM, in I. Korošec, calle 1, Nº 510, Berazategui FNGR, prov. Buenos Aires, Argentina.

Tiska Talleres gráficos Salguero, Salguero 1506, Buenos Aires, Argentina